

LEBRIS

We know
books

Fobbia

de Vascan Bianca
Ștefania

//bestseller

Chișinău • București

2022

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1	9
Capitolul 2	13
Capitolul 3	17
Capitolul 4	25
Capitolul 5	31
Capitolul 6	37
Capitolul 7	43
Capitolul 8	51
Capitolul 9	55
Capitolul 10	63
Capitolul 11	67
Capitolul 12	75
Capitolul 13	79
Capitolul 14	82
Capitolul 15	85
Capitolul 16	89
Capitolul 17	93
Capitolul 18	99
Capitolul 19	105
Capitolul 20	113
Capitolul 21	123
Capitolul 22	127
Capitolul 23	135
Capitolul 24	137

PARTEA A DOUA

Capitolul 1	145
Capitolul 2	155
Capitolul 3	163

Capitolul 4	167
Capitolul 5	173
Capitolul 6	183
Capitolul 7	189
Capitolul 8	199
Capitolul 9	205
Capitolul 10	209
Capitolul 11	216
Capitolul 12	221
Capitolul 13	227
Capitolul 14	229
Capitolul 15	237
Capitolul 16	245
Capitolul 17	251
Capitolul 18	253
Capitolul 19	257
Capitolul 20	267
Capitolul 21	275
Capitolul 22	283
Capitolul 23	287

PARTEA A TREIA

Capitolul 1	295
Capitolul 2	301
Capitolul 3	305
Capitolul 4	311
Capitolul 5	315
Capitolul 6	323
Capitolul 7	325
Capitolul 8	331
Capitolul 9	339
Capitolul 10	347
Capitolul 11	353

Capitolul 1	357
Capitolul 2	363
Capitolul 3	369
Capitolul 4	373
Capitolul 5	379
Capitolul 6	385
Capitolul 7	393
Capitolul 8	397
Capitolul 9	403
Capitolul 10	413
Capitolul 11	419
Capitolul 12	425
Capitolul 13	431
Capitolul 14	437
Capitolul 15	443
Capitolul 16	451
Capitolul 17	455
Capitolul 18	459

PARTEA CINCIEA

Capitolul 1	469
Capitolul 2	477
Capitolul 3	483
Epilog	491

GLOSAR

Eterici	496
Diafanii	497
Nimfele	498
Serafimi	499
Metiși	500
Clarvăzătoare	501
Mulțumiri	503

Pădurea șoptește, purtând pe un vânt ușuratic cântecele spiritelor îmbibate cu secrete vechi, acoperite de praf. Doar câțiva pași apasă iarba uscată, urmărind o potecă bătătorită.

Copacii își varsă umbrele pe pământul umed. Ziua lungă de primăvară a forțat toată dimineața norii să își plângă viețile trecătoare.

Ar trebui să fie aici...

Știe că riscă să îi distrugă micul refugiu, dar nu mai putea să o lase să se ascundă. Frunzele icnesc, lovite de penele negre ale unei ciori. Tânărul își arcuiește spatele.

Măcar dacă îmi spunea exact unde se duce...

Ar fi putut permite umbrelor să îl tragă între ele, ducându-l la ea. Dar iată-l! Mergând singur prin toate locurile ei preferate: livada și portul nu sunt mângâiate de răsul ei; camera ei e goală, cu patul aranjat și lumânările stinse. Luminișul din apropierea castelului e ultima lui șansă.

Copacii au tulpinile noduroase, acoperite de mușchi verde. Ciuperci fosforescente clipecsc din penumbră. Puful păpădiilor se ridică peste rădăcinile bătrâne, pietrele adormite și animalele înfricoșate.

Din loc în loc, arborii au tulpinile decupate de vârfurile unor săgeți din fier, de lamele armelor folosite într-un război apus. Nemuritori însă, arborii își înalță cicatricile spre bolta cerească, oferindu-i tânărului un scut împotriva regatului care îl așteaptă.

Încetinește pașii, încercând să îndepărteze câteva crengi din calea lui. Atunci luciul unui obiect din apropiere îi atrage atenția. Un vârf de săgeată îndreptat spre unul dintre copacii la fel de bătrâni ca lumea.

Până și vântul pare să devină doar o adiere pentru a nu o dis-trage.

Aici erai.

Picioarele ei sunt înfipite în iarba înaltă și deasă. O apărătoare îi

imbrățișează cotul, afișând emblema regatului din Mijloc. Un trandafir format din mici semiluni negre. Nu are sabie, doar un arc din lemn, deschis la culoare.

Ferește o crenguță. Frunzele pocnesc ușor, lipite de hainele sale subțiri. Sunetul pare să o alarmeze. Își încordează umerii, întorcând arcul în direcția din care a venit sunetul. Fata are ochii închiși, iar fruntea încrățită de încordare. Degetele ei se răsfiră. Bucata de lemn face câteva piruete în aer. Săgeata se înfige în apropierea frunții lui.

Fata deschide ochii.

- Julian! Rahat. Îmi pare rău!

- Cu siguranță știi să faci pe cineva să rămână fără suflare.

Aruncă arcul în iarbă, alături de săgeți și fuge în fața lui. Îi atinge antebrațul.

- Ești bine?

- Încă sunt intact, m'lady.

Oftează ușurată.

- Ce cauți aici?

- Nu o să îți vină să crezi, dar tatăl tău te caută.

Ea se încruntă puțin.

- De ce?

- Tess, balul?

- Balul? E azi?

- Cu siguranță este. Și dacă am auzit bine... S-a pus un preț pe capul tău.

- Uimește-mă!

O umbră înflorește pe obrazul ei. Dispare la fel de efemer precum a apărut. Ea îi zâmbește, însă fără ca amuzamentul să i se reflecte și în privire. Ultimele luni au fost incredibil de stresante pentru ea.

- Nu cere prea mult...

- Mă flatezi. Care e scorul?

- O alianță cu prințul Nordului.

- Serios?

- Asta vor ceilalți, nu știi dacă regele își va ceda prințesa așa de ușor. Nu e nimic sigur. Diseară sunt negocierile.

– Deci noi vom sta la o petrecere oboseitoare și tata va avea o întâlnire cu prințul ăla?

Ea își mușcă buza.

– Cam așa. Dar trebuie să te prefaci că nu știi nimic de planurile lui.

– N-am să spun nimănui. Știi că nu am de gând să te pun în pericol.

Pufnește ușor amuzată și întinde mâna peste umărul lui. Julian o urmărește pe sub gene cum își ia săgeata și se retrage.

– Mergem acasă acum? întrebă ea.

– Ar trebui.

– Nu mai putem sta puțin?

– Am mâncare de pregătit. Am auzit că prințesa e țăfnoasă când îi e foame, o tachinează el.

– În calitate de prințesă țăfnoasă, promit să nu fiu un ghimpe în coaste dacă mai stăm câteva minute.

– Tessa, tatăl tău mă va lua la bătaie.

– Un rege nu își va bate bucătarul preferat.

– Nu fi așa sigură.

Se uită puțin unul la altul.

– Ești plină de noroi.

Tess se uită în jos și zâmbeste. Se lasă pe vine și culege săgețile abandonate cu doar câteva clipe în urmă. Le adună grijulie în tolbă.

– Pariu că cel puțin o servitoare se va lua de mine?

– Pariez pe Eliza.

– Mai mult ca sigur.

Înapoi spre casă, drumul nu mai pare așa izolat, chiar dacă e doar în compania ei, lăsând pe afară restul lumii.

– Ne vedem diseară? întrebă Tessa ostenită după antrenamentul singuratic.

– Voi fi acolo să îți țin companie. Asta dacă reușesc să termin treaba la timp.

– Mulțumesc. Încă ceva.

Unul lângă celălalt calcă prin livada plină de arbori înfloriți care duce la intrarea servitorilor, direct în bucătărie.

- Da?

Se asigură că nu sunt urechi curioase în jurul lor, apoi continuă:

- Vreau să faci pe spionul.

- Din nou?

- Trebuie să știu ce decizie se va lua diseară. E o rugămintă, nu un ordin.

Julian privește vârful propriilor încălțări.

- Te rog?

- Nu îmi va fi prea greu să aflu, el dă din mână și o umbră îi apare în jurul palmei. Doar să nu acopere camera în protecții.

- De asta ești preferatul meu dintre Eterici.

- Sunt singurul pe care îl cunoști, Tess.

- Detalii ne semnificative.

Există mai multe specii care frecventează farmecul tărâmului, alături de oamenii obișnuiți. Etericii fac parte dintre ele. Sunt rari, cei puri de obicei se găsesc în Nord. Julian este un metis, doar pe jumătate eteric, de aceea trăiește în Mijloc, unde siguranța e mai ridicată pentru cei ca el.

Împărtășește aceeași putere cu ceilalți eterici: umbrele îi vorbesc și se poate pierde printre ele. Doar că nu e la fel de puternic.

- Mulțumesc, Julian.

- Plăcerea mea, Tess.

Când intră în castelul de piatră, o servitoare începe să o dojenească pe prințesă pentru neatenția cu care și-a tratat rochia. Ea se scuză, cu obrajii îmbujorați și dispare pe hol.

Capitolul 2

Tablourile pictate în culori șterse, încearcă să asculte toate vocile de pe holurile castelului. Oameni simpli, meșteși și nobili sunt adunați între zidurile groase de piatră.

Cu mâinile în buzunare, Julian privește covoarele învechite, fără urmă de praf. Capul îl doare și degetele mâinilor îl furnică. A trimis câteva umbre, să se ascundă în crăpăturile pereților, să caute camera pregătită pentru negocierile vitale din seara asta. Nu doar viitorul Tessei depinde de rezultat, ci și o mulțime de vieți nevinovate.

Războiul se apropie.

Armata nu este pregătită.

Meșteșii nu sunt la fel de puternici ca și creaturile pur-sânge. Dacă serafimii, oamenii înaripați din est, vor ataca...

E nevoie de aliați. Julian știe asta.

Dar trebuie neapărat o alianță cu prințul ăla?

Își scutură capul. Unul dintre degete îl furnică mai tare decât celelalte. Se oprește fără să își dea seama că blochează o parte din hol. Trăgând de o ață invizibilă, interioară, aduce umbra care îl cheamă la el. Șoaptele ei negre îl umplu de groază.

Unde sunt?

Pata întunecată continuă să îi dezvăluie despre coșmaruri și orori pe care le-a văzut în ultimele secole. Crime, trădări, înșelătorii. Îi permite să se descotorosească de această traumă, până când durerea de cap se intensifică și devine de nesuportat.

Unde sunt?

Cineva îl depășește și îl înjură pentru că s-a oprit pe culoar. Tânărul ridică privirea puțin și observă costumul roșu al necunoscutului. Unul dintre gardienii regatului. Alege să îl ignore, revenind la umbra tristă.

Julian își scoate mâna din buzunar și strânge degetele aproape complet în fața sa, distrugând foișorul negru pe jumătate. O reamintire că el este de fapt stăpânul.

Sunt în turnul estic, cedează umbra.

Mergi acolo. Vei asculta tot ce se vorbește când apar nobilii. Apoi te întorci la mine.

Julian flutură mâna și își trimite micii spioni în turnul estic. Își închide ochii strâns, așteptând ca accesul să îi devină imposibil din cauza unor sigilii. Din fericire reușește să își plaseze foișorul de întuneric în turnul călduros. Cineva îl împinge de la spate.

– Hai odată tinere! Avem treabă de făcut.

– Îmi pare rău, îmi pare rău.

Se ferește și urmărește cum o servitoare bătrână cară după ea o găleată spre una dintre camerele oaspeților.

Capul îl doare îngrozitor.

Aude fricile tuturor umbrelor pe care le comandă. Gândurile sale se împletesc cu ele, devenind imposibil să le separe uneori. Pentru a se ușura puțin desface câteva legături mentale.

Își așază degetele în spațiul dintre sprâncene și se masează ușor.

Va fi o noapte lungă.

Privește în părți. Nimeni nu pare să îl observe, așa că își bagă din nou mâinile în buzunare și pleacă spre bucătărie. În vârfurile a trei dintre degete se adună particule negre, însemne temporare ale puterii lui active.

* * *

Tessa își privește reflexia inexpresivă în timp ce își piaptână părul. Ar fi putut lăsa pe altcineva să facă asta, dar mereu i-a plăcut să se bucure singură de lucrurile mici. E mai plăcut când faci tu ceva, decât atunci când primești gata făcut.

Își dă o șuviță după umăr și închide ochii. Bretonul negru și ondulat îi trece peste sprâncene, ca o mică mângâiere.

– Sper să nu fie haos aici în seara asta, șoptește pentru ea, pentru stelele care pâlpâie ușor la fereastra ei.

Ea e om. Tatăl ei e om. Mama ei a fost...

E infinit inferioară celor născuți cu putere. Titlul de prințesă nu o va apăra în cazul unui conflict fizic. Sigur, se poate baza pe gărzile prezente, dar... Vrea să depindă de cineva pentru propria ei siguranță?

În oglindă, privește capetele de argint ale săgeților din tolba prinsă de perete. Lasă peria de lemn pe masă și își trece degetele bătătorite peste arcul ei.

- O prințesă nu ar trebui să facă așa ceva. Îi fură din feminitate, din finețe.

- Fiica mea e liberă să facă orice își dorește.

Discuția de acum câteva luni îi apare brusc în minte. Fără să vrea, a auzit schimbul de replici dintre tatăl ei și Arthur, unul dintre sfetnicii lui. Arthur este un diafan. Un om care invocă lumina, din Regatul de Jos. A emigrat în Regatul din Mijloc chiar înainte să se nască Tessa, când tatăl ei avea nouăsprezece ani.

Prințesa își așază o coroană subțire pe cap și se uită din nou în oglindă.

Da.. Nu în seara asta.

Dă bijuteria jos și începe să își pună mânuși din dantelă albă, pentru a acoperi bătăturile făcute în lungile ore petrecute în pădure.

Scutură poalele rochiei nu prea umflate și își îndreaptă umerii. O umbră îi mângâie obrazul, apoi dispare ca o adiere ce nici nu a existat.

Ai venit în vizită? întrebă în gând umbra, știind că nu va fi auzită.

Zâmbește și pleacă în sala de bal.

Capitolul 3

Plante cu flori roșii curg din ghivecele prinse pe terasa sălii de bal. Un trandafir cățărător urcă peste zidurile de piatră, de parcă ar exista o scară special amenajată pentru el. În aer se simte mirosul de ploaie. Stropii mărunți de apă pătează balustrada neagră.

Tessa privește satul încă treaz, în ciuda orelor târzii. Norii gri nu sperie locuitorii plini de viață. Oamenii se plimbă pe străzile prăfuite. Mulți dintre ei își poartă hainele de sărbătoare, pălăriile noi și încălțările lustruite cu grijă. Cu toții arată ca scoși din cutie. Cu toții par să poarte niște măști fragile, cu fisuri lipite cu cel mai ieftin lipici. Prințesa speră că ploaia nu va readuce la suprafață crăpăturile.

Închide ochii ca și când asta ar alunga gândul. Pași apăsați se aud în spatele ei. Un zâmbet îi apare pe chip. Fericirea dispare repede. Nu are cum să fie Julian. Prietenul ei merge la fel de ușor ca o felină. Pașii lui abia dacă se aud. Aptitudinile necesare pentru fosta lui *meserie*.

– Draga mea? vocea ușor răgușită a tatălui ei se aude din cadrul arcadei înalte.

În spatele lui, melodia vioaie a unui pian îmbujorează obrajii tinerilor. În ultimele decenii, populația oamenilor cu puteri a scăzut, dar Mijlocul tot iese în evidență cu mulțimea de metiși adăpostiți printre oamenii simpli. Tessa privește o fată serafim râzând, cu fusta ridicându-se pe ritmul muzicii.

Ochii ridați ai regelui îi găsesc pe ai ei.

– Da?

Regele se apropie și își trece o mână peste umerii ei, oferindu-i o parte din propria căldură. O clipă stau amândoi în liniște, urmărind un grup de oameni simpli printre care se amestecă și câțiva metiși în costume colorate.

– Par fericiți, spune ea.

– Sper să dureze mai mult fericirea lor.

Tessa ridică privirea la el. A sunat mai mult ca o șoaptă care nu ar fi trebuit să ajungă la ea.

– De ce nu petreci? schimbă el repede subiectul.

– Prea multe complimente. Prea multe priviri. Știi că nu mă atrag lucrurile de genul ăsta.

Se desprinde din îmbrățișarea lui și își rezeamă coatele de balustradă. Stropii de ploaie i se strecoară prin material, ajungând rapid la pielea ei albă.

– Nu vor mai fi baluri o vreme. Ar trebui să te bucuri.

– Și tu la fel.

– Eu... am o întrunire în seara asta. Dar mă voi întoarce rapid.

Îi sărută tâmpla, barba lui înțepându-i fața.

– Fata mea, spune el zâmbind. Ai grijă.

Se uită de jur împrejur, apoi continuă:

– În caz de ceva, ești liberă să te aperi. Dar să nu îi spui lui Arthur că ți-am zis asta. Mă va plictisi iar cu discuțiile alea lungi despre eleganța doamnelor...

Se uită unul la altul și pufnesc amuzați.

– Nu o să audă nimic de la mine.

– Cam târziu pentru asta, vocea ascuțită a sfetnicului răsună lângă ei.

Stă cu spatele drept. Sprâncenele îi sunt o linie dreaptă.

Arogant.

– Majestate, își drege vocea și se uită pieziș la Tessa. Suntem așteptați.

Uneori mă întreb, cum de simpla lui prezență la negocieri nu provoacă un război, gândește tânăra.

– Ne vedem mai târziu, tată. Îi face cu mâna ca un copil și zâmbeste.

– Ai grijă.

Cei doi bărbați se îndepărtează, pierzându-se rapid în șoaptele oaspeților.

Regele urmărește silueta lui Arthur. Diăfanul e un bărbat mult mai în vârstă decât el. A sosit în regatul din Mijloc pe când bunicul lui Tess încă era la conducere. A rămas sfetnicul regal chiar și după ce bătrânul și-a părăsit regatul pentru o viață simplă în sudul continentului.

– Majestate! Nu uitați cât de importantă e întâlnirea aceasta.

Din respect pentru tatăl său, regele i-a permis lui Arthur să fie mâna lui dreaptă. Deși, de multe ori ar fi vrut să îl alunge de la curte din cauza ideilor sale învechite. Nu a reușit niciodată să scape de el. Chiar dacă e enervant, gândirea sa închisă e aceeași ca în multe alte locuri. Uneori oferă avantaje.

– Nu trebuie să îmi amintești.

Arthur deschide ușile spre sala întâlnirii. Lumina lumânărilor din interior pâlpaie peste coroana grea a regelui. E singurul cap încoronat din încăpere.

Ochii a doi bărbați, sosiți tocmai din Nord, sclipesc. Un eteric și unul din oamenii simpli. Al doilea are pielea ca zăpada și părul alb ca al unui lup. Stă tolănit pe un scaun, în poziția unui făt, nedemnă de o întâlnire regală.

Îi șoptește etericului câteva cuvinte. Se joacă cu nasturii de la mâneca cămășii. Un cercel în formă de clepsidră îi atârnă din urechea stângă. Își lasă capul într-o parte și continuă discuția în șoptă chiar și după apariția regelui.

Etericul face o plecăciune scurtă. Al doilea se îndreaptă pe scaun. Își ține picioarele desfăcute. Își încleștează degetele mâinilor și se apleacă înainte.

Arthur dă ochii peste cap insesizabil. Întinde câteva degete, forțând umbrele să se retragă în colțuri sau după mobilă.

Câteva discuții din politete dezgheață puțin atmosfera rece ca gheața dintre oameni.

– Vă oferim scuzele noastre. Prințul nu a reușit să ajungă personal.

Regele aprobă înțelegător din cap. Zâmbește pe jumătate. Nu se poate concentra. Bate cu degetele în lemnul mesei la capetele căreia stau reprezentanții celor două regate.

LIBRIS | We know books

Oare ce crede prințul despre toate astea? Ar trebui să existe o altă cale... gândul aleargă prin mintea sa de tată îngrijorat.

– Putem înțelege.

În spatele unui fotoliu catifelat, o ceață neagră zvâcnește încetisor, atentă la fiecare cuvânt. Un zâmbet discret îi conturează buzele regelui când o observă. Julian este prezent. Nu fizic, dar urechile și ochii îi sunt aici în totalitate.

Negocierile unui tratat de pace durează aproape o oră. Cei doi reprezentanți ai Regatului Nordului își urmăresc cu precizie interesele. Doresc teritorii. Rații.

Bărbatul cu cercei în formă de clepsidră pare a fi împotriva oricărui demers. Întoarce cuvintele după bunul său plac.

– Estul se apropie. Binevoii cu adevărat pace cu Nordul sau aveți nevoie de apărare?

Mâna etericului se strânge pe umărul bărbatului cu păr alb. Un semn de atenționare.

– Theodore, șoptește el apăsător.

Arthur își așază ochelarii, mutându-i mai aproape de vârful nasului. Cel numit Theodore își încleștează maxilarul. Ochii lui albaștrii strălucesc de la mânie.

– Mă scuzi?

– Domnule Arthur, doriți armament și sprijin militar. Am înțeles. Dar nouă ce ne iese?

Arthur își strânge buzele într-o linie dreaptă. Părul aproape cărunț iese în evidență din cauza luminii jucăușe a lumânărilor. Ridurile par să i se adâncească.

– De asta suntem aici, nu? Negociem.

– Teritoriu.

– Poftim?

– Mâna unei prințese nu e de ajuns. După cum știți prea bine, partea de nord a Regatului din Mijloc urmează politica *noastră*. Nu ar fi o problemă să intre sub stăpânirea noastră.

Etericul își strânge din nou mâna în jurul umărului lui Theodore. Îi șoptește:

– Ar trebui să te oprești.